

Arrest

**nr. 340 511 van 4 februari maand 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 januari 2026 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt in september 2020 België binnen en dient op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een EURODAC-onderzoek blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Cyprus op 10 december 2013 (adm. dossier, stuk 6).

Op 23 oktober 2020 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan de Cypriotische autoriteiten op grond van artikel 18.1.b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Cypriotische autoriteiten antwoorden niet binnen de voorziene termijn, zodat zij overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin-III Verordening op 10 november 2020 geacht worden stilzwijgend in te stemmen met de behandeling van verzoekers verzoek.

Op 27 november 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 250 874 van 11 maart 2021 wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Op 1 maart 2021 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot teruggedrijving naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Bij arrest van de Raad nr. 250 875 van 11 maart 2021 wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Bij arrest van de Raad nr. 254 980 van 25 mei 2021 wordt de bijlage 26^{quater} vernietigd.

De overdrachtstermijn naar Cyprus verstrijkt waardoor België bevoegd wordt voor de behandeling van verzoekers verzoek.

Op 2 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt hiertegen een beroep in dat verworpen wordt bij arrest van de Raad nr. 270 820 van 31 maart 2022.

Op 3 mei 2022 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen (bijlage 13^{quinquies}).

Op 12 juli 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 november 2022 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

Op 19 januari 2023 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 maart 2023 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

Op 27 april 2023 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 17 juli 2023 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 februari 2024 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

Op 12 maart 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2023 gereactiveerd.

Op 2 oktober 2024 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 december 2024 verklaart de commissaris-generaal dit verzoek niet ontvankelijk (volgend verzoek).

Op 9 januari 2025 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 april 2023 gereactiveerd.

Op 8 september 2025 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 december 2025 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 23 december 2025 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 23 december 2025 verklaart de arts van het gesloten centrum dat verzoeker op dat ogenblik niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat verzoeker geschikt was om in het centrum te verblijven en om te reizen (adm. dossier, stuk 226).

Op 16 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 340 377 van 30 januari 2026.

Op 20 januari 2026 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering van terugleiding naar/vaststelling van de grens. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALE PLAATS MET HET OOG OP VERWIJDERING EN TERUGLEIDING NAAR/VASTSTELLING VAN DE GRENS

Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3 van de wet van 15 december 1980

Aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam: A. A.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: Saraqib

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

In voorkomend geval, alias:

Werd op 27/04/2023, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 08/09/2025 heeft betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming ingediend. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van dit verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet opgeschort.

Op 23/12/2025 werd door DVZ een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen in toepassing van artikel 74/6, § 1, 2°, van de wet.

Op 16/01/2026 werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel niet-schorsend beroep mogelijk.

Derhalve is het verzoek om internationale bescherming negatief afgesloten en is de verwijderingsmaatregel van 27/04/2023 overeenkomstig artikel 52/3, § 3, van de wet terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte.

Betrokkene werd op 27/05/2024 uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Er werden nadien nog nieuwe afspraken gemaakt in het kader van opvolging van het coachingstraject op 12/06/2024 en 27/06/2024 en 17/07/2024. Op 24/07/2024 werd er echter besloten om het coachingstraject stop te zetten. Er zijn voor betrokkene momenteel immers geen verblijfsopties in België. Daarnaast heeft betrokkene tijdens het coachingstraject ook duidelijk aangegeven niet mee te willen werken aan een vrijwillige terugkeer naar

Cyprus, waar betrokkene een verblijfsstatus geniet. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijk heeft gegeven dat hij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 27/11/2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg hierbij een termijn van 10 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 03/05/2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 27/04/2023 kreeg betrokkene opnieuw een BGV en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. En op 12/03/2024 en 09/01/2025 werd het BGV van 27/04/2023 gereactiveerd. Betrokkene heeft zich niet aan deze maatregelen gehouden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 7°, van de wet heeft betrokkene immers verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in Cyprus. Derhalve staat het vast dat betrokkene blijk heeft gegeven dat hij niet meewerkt met de asielinstanties.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende immers reeds op 01/10/2020, 12/07/2022, 19/01/2023, 17/07/2023 en 02/10/2024 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 9°, van de wet heeft betrokkene in het kader van het interview bij DVZ aanvankelijk verborgen dat hij/zij vroeger al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde op 15/10/2020 immers nog geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een andere Lidstaat. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Cyprus vooraleer hij naar België kwam.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Verzoek om internationale bescherming:

Het verzoek om internationale bescherming werd negatief afgesloten. Op 16/01/2026 werd door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Tegen deze beslissing is in toepassing van artikel 39/70, tweede lid, van de wet enkel niet-schorsend beroep mogelijk.

Artikel 3 EVRM – terugkeer:

Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Uit het administratief dossier blijkt het risico op onderduiken actueel en reëel is:

- In toepassing van artikel 1, § 2, 3°, van de wet staat het vast dat de betrokkene in het verleden niet heeft meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte.

Betrokkene werd op 27/05/2024 uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Er werden nadien nog nieuwe afspraken gemaakt in het kader van opvolging van het coachingstraject op 12/06/2024 en 27/06/2024 en 17/07/2024. Op 24/07/2024 werd er echter besloten om het coachingstraject stop te zetten. Er zijn voor betrokkene momenteel immers geen verblijfsopties in België. Daarnaast heeft betrokkene tijdens het coachingstraject ook duidelijk aangegeven niet mee te willen werken aan een vrijwillige terugkeer naar Cyprus, waar betrokkene een verblijfsstatus geniet. Derhalve staat het vast dat betrokkene blij heeft gegeven dat hij niet meewerkt met de asielinstanties. Een vasthouding om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming is derhalve opportuun.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 4°, van de wet is immers gebleken dat betrokkene zich niet aan volgende maatregel heeft gehouden: betrokkene kreeg op 27/11/2020 een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en kreeg hierbij een termijn van 10 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 03/05/2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 27/04/2023 kreeg betrokkene opnieuw een BGV en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. En op 12/03/2024 en 09/01/2025 werd het BGV van 27/04/2023 gereactiveerd. Betrokkene heeft zich niet aan deze maatregelen gehouden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te veronderstellen dat betrokkene zich in de toekomst evenmin aan de hem opgelegde maatregelen zal houden.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 7°, van de wet heeft betrokkene immers verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in Cyprus. Derhalve staat het vast dat betrokkene blij heeft gegeven dat hij niet meewerkt met de asielinstanties.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 8°, van de wet staat het vast dat betrokkene in België reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene diende immers reeds op 01/10/2020, 12/07/2022, 19/01/2023, 17/07/2023 en 02/10/2024 verzoeken om internationale bescherming in, die negatief werden afgesloten.

- In toepassing van artikel 1, § 2, 9°, van de wet heeft betrokkene in het kader van het interview bij DVZ aanvankelijk verborgen dat hij/zij vroeger al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Betrokkene verklaarde op 15/10/2020 immers nog geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in een andere Lidstaat. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene al een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Cyprus vooraleer hij naar België kwam.

Op basis van bovenstaande elementen is de DVZ van oordeel dat het risico op onderduiken actueel en reëel is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

- Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27/11/2020 (bijlage 26quater). Betrokkene kreeg bij deze beslissing een termijn van 10 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 03/05/2022 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Op 27/04/2023 kreeg betrokkene opnieuw een BGV en kreeg hierbij een termijn van 30 dagen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. En op 12/03/2024 en 09/01/2025 werd het BGV van 27/04/2023 gereactiveerd. Betrokkene heeft deze maatregelen van de DVZ niet gerespecteerd en is op het grondgebied gebleven. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om in toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 1°, van de wet te stellen dat een minder

dwingende maatregel ondoeltreffend is gezien betrokkene al eerder heeft getoond de genomen maatregelen niet te respecteren.

- In toepassing van artikel 74/28, § 3, derde lid, 2°, van de wet staat het vast dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend kan worden geacht gezien betrokkene niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23, of geen medewerking heeft verleend aan het aanklampende begeleidingstraject in het kader van een terugkeer- of overdrachtsprocedure, zoals voorzien in de artikelen 74/24 en 74/25: uit het dossier blijkt immers dat betrokkene een ICAM-coaching opstartte. Betrokkene werd op 27/05/2024 uitgenodigd voor een gesprek met de ICAM-coach. Er werden nadien nog nieuwe afspraken gemaakt in het kader van opvolging van het coachingstraject op 12/06/2024 en 27/06/2024 en 17/07/2024. Op 24/07/2024 werd er echter besloten om het coachingstraject stop te zetten. Er zijn voor betrokkene momenteel immers geen verblijfsopties in België. Daarnaast heeft betrokkene tijdens het coachingstraject ook duidelijk aangegeven niet mee te willen werken aan een vrijwillige terugkeer naar Cyprus, waar betrokkene een verblijfsstatus geniet.

Bijgevolg staat het vast dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de medewerkingsplicht en dat een minder dwingende maatregel ondoeltreffend is in dit geval. Bovendien wijst DVZ erop dat dit geïndividualiseerd traject het belangrijkste alternatief is voor een vasthouding.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van de betrokkene zijn genomen, dat de betrokkene derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van Cyprus, waar betrokkene subsidiaire bescherming geniet.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

De Raad merkt ambtshalve op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de volgende schendingen aan:

“- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;

- Schending van artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen;

- schending van artikelen 3 en 8 EVRM;

- schending artikelen 6 en 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie;

- de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”

In een eerste onderdeel van het middel uit verzoeker kritiek op de motieven van de bestreden beslissing betreffende het risico op onderduiken:

- hij stelt dat hij niet noodzakelijk betwist dat hij het voorwerp uitmaakt van een uitvoerbaar bevel van 27 april 2023, maar wel dat hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel van 27 november 2020 (bijlage 26quater), gezien dit werd vernietigd door de Raad;

- waar wordt verwezen naar het feit dat hij in 2020 niet heeft vermeld dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Cyprus, is het volgens verzoeker moeilijk in te zien hoe een gebeurtenis van zes jaar geleden het huidige vluchtrisico kan rechtvaardigen;

- inzake de ICAM-coaching stelt verzoeker dat hij naar de eerste afspraak is gegaan, dat er daarna nog drie afspraken waren maar dat ICAM zelf de procedure op 24 juli 2024 heeft beëindigd, gezien verzoeker niet naar Cyprus kon terugkeren, verzoeker wijst erop dat hij bereid was mee te werken aan zijn intensief begeleidingstraject om een duurzame oplossing te zoeken. Verzoeker wijst erop dat zijn meerdere verzoeken om internationale bescherming verband houden met zijn wens om zijn situatie te regulariseren. Verzoeker meent dat talrijke elementen dus niet worden bevestigd door het administratief dossier.

Verzoeker meent dat “gezien de aangevoerde familiale en medische elementen” het bestuur tot een andere beslissing had moeten komen.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van het risico op indirect refoulement. Hij stelt dat zijn verblijfsvergunning in Cyprus al enkele jaren is verlopen zodat er geen zekerheid is dat hij er nog steeds beschermd wordt tegen het risico van terugkeer naar Syrië. Bij gebrek aan garanties van de Cypriotische autoriteiten vormt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een indirecte schending van het beginsel van non-refoulement.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM omwille van zijn gezondheidstoestand. Hij betwist de motieven in dit verband in de bestreden beslissing gezien hij meent wel degelijk gezondheidsproblemen te hebben: hij is in behandeling bij een psycholoog en een psychiater en gebruikt medicatie. Het bestuur was hiervan op de hoogte omdat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoeken om internationale bescherming van in 2024 en van 23 december 2025, een attest heeft voorgelegd van de dienst voor geestelijke gezondheidszorg Ulysse. Verzoeker legt bij huidig verzoekschrift ook een stuk van Ulysse voor (stuk 3 bij het verzoekschrift). Verzoeker is van mening dat de psychologische en psychiatrische opvolging een nieuw element vormt met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming: er wordt verwezen naar de erbarmelijke toestanden waarin verzoeker zou moeten leven in Cyprus en naar zijn ernstige psychologische toestand. Verzoeker meent dat het medisch verslag van 15 juli 2025 expliciet en nauwkeurig uitlegt waarom een overdracht naar een ander land, in casu Cyprus, niet mogelijk is en zou leiden tot hertraumatisering. Verzoeker benadrukt dat de subsidiaire beschermingsstatus die hij in Cyprus verkreeg, geldig was tot 31 januari 2022 en nu dus verstreken is. Hij zou in geval van terugkeer daar verblijven zonder geldige documenten, tot de hernieuwing van zijn verblijfsdocumenten.

Verzoeker verwijst naar het AIDA-rapport Cyprus van 2024 waarin vermeld wordt dat verblijfsvergunningen voor begunstigden van subsidiaire bescherming geldig zijn voor één jaar en daarna hernieuwbaar voor twee jaar binnen de geldigheidsduur van de beschermingsstatus. In de praktijk waren er in 2022 lange wachttermijnen bij de uitgifte en hernieuwing van verblijfsvergunningen, het kon tot zes maand duren om een afspraak te verkrijgen, afhankelijk van de plaats waar iemand verblijft. In 2022 werd het online netwerk ook misbruikt door tussenpersonen die alle afspraken boekten en deze dan verkochten. Vanaf 2023 werd dit systeem beëindigd en verkortte de termijn voor een afspraak naar 2 à 3 maand. Daarna volgt nog een termijn van 4 à 5 maanden voor de afgifte van de verblijfsvergunning. Gedurende deze periode geeft het voorleggen van het ontvangstbewijs van de ingediende aanvraag bepaalde (beperkte) rechten. Verzoeker verwijst vervolgens naar het AIDA-rapport Cyprus update 2025 en citeert een passage die identiek is, om aan te tonen dat de situatie inzake het hernieuwen van vervallen documenten nog steeds niet goed is. Verzoeker

stelt dat hij door zijn verhoogde psychologische en psychiatrische kwetsbaarheid het bijzonder moeilijk zal hebben om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen. Dat zijn verblijfsdocument zou worden hernieuwd, is overigens hypothetisch, gezien de lange afwezigheid van verzoeker uit Cyprus, de beperkte duur van de subsidiaire bescherming maar ook de ontwikkeling van de situatie in Syrië die een herziening van zijn beschermingsstatus kan rechtvaardigen. Er blijkt niet dat er opnieuw contact is opgenomen met de Cypriotische autoriteiten.

Verzoeker zal een lange termijn van zes tot acht maanden moeten overbruggen waarbij hij geen toegang heeft tot gezondheidszorg en waar zijn toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk ernstig belemmerd wordt. Hij verwijst naar het AIDA-rapport update 2025 p. 188 dat onder meer stelt *“A major obstacle remains for BIPs before they receive their residence permit, which is challenging as such a period often reaches 6 months. During this time, persons cannot access health services through GESY and are supposed to have access as asylum applicants, however they need to provide additional documentation showing that although they are BIPs they do not have access to GESY and in many cases this has led to delays or no access. BIPs have access to the schemes of the Department for Social Inclusion of Persons with Disabilities, operating under the Ministry of Labour and Social Insurance, which asylum applicants do not have access to. These schemes include various types of allowances and access to care and technical means. Since May 2018, following a decision of the Council of Ministers, BIPs are granted access to the allowance scheme provided to HIV positive persons. 928 BIPs have access to mental health care services via GESY, which includes access to psychiatric and psychological care, with a small fee (€ 6 for psychiatrists and € 10 for psychologists). An ongoing gap is the provision of interpretation which is not available for free for the professionals working for GESY. In 2024, the UN Economic and Social Council raised concerns about reports of inadequate access to mental health care, including for refugees, asylum-seekers and migrants and recommended Cyprus ensures funding to improve mental health care services at both the preventive and the treatment levels, including by providing community-based services and programmes, in particular for refugees, asylum-seekers and migrants.”* Verzoeker wijst erop dat zijn behandelende psychiater stelt: *“(vrije vertaling: Gezien al deze elementen pleiten wij ervoor dat de heer zijn behandeling in België kan voortzetten. Wij zijn namelijk van mening dat de patiënt niet over de nodige psychologische middelen beschikt om naar een ander land te worden teruggestuurd. Het risico op hertraumatisering is reëel).”*

Verzoeker verwijst naar p. 22 van het AIDA-rapport update 2025: *“Regarding, access to mental health services, particularly psychological assistance, is also problematic, as there is no system to refer cases to State psychologists and the capacity of such services is often not sufficient to respond to the needs and lack interpretation services. Furthermore, there are every few NGOs offering such services, and they cannot respond to the demand. In cases of severe mental health difficulties or emergency needs, e.g., risks or attempts of suicide, the person is referred to a psychiatrist at the Emergency department of the General Hospital.”*

Verzoeker stelt dat de verwerende partij een foute lezing maakt van de informatie uit het AIDA-rapport, de stelling dat de nodige zorgen niet ontoegankelijk of onbeschikbaar zijn, wordt door het AIDA-rapport tegengesproken. De motiveringsplicht is geschonden. De neergelegde psychiatrische attesten tonen aan dat verzoeker effectieve ondersteuning nodig heeft van zijn familie in het dagelijkse leven, het is een foute beoordeling om te zeggen dat verzoeker reeds familiale ondersteuning heeft gekregen tijdens zijn eerder verblijf in Cyprus, er zijn inmiddels zes jaren voorbij en verzoekers mentale gezondheid is dermate zwak dat de huidige situatie niet kan worden vergeleken met zijn voormalig verblijf in Cyprus in 2019. Verzoeker besluit *“Bovendien bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn moeder (stuk 4). De verzoeker woont overigens in België, in de buurt van zijn broers. Hij heeft enkele maanden bij zijn broer in Schaarbeek gewoond, voordat hij naar Molenbeek verhuisde, in afwachting van een geschikt appartement voor hem en zijn moeder. Zijn broers en zijn moeder zorgen voor zijn geestelijke gezondheid en begeleiding, en zorgen ervoor dat hij emotioneel en sociaal stabiel blijft.”* Verzoeker verwijst ten slotte naar het arrest van het EHRM Paposhvili inzake het in aanmerking nemen van het sociale en familiale netwerk bij de beoordeling van de toegang tot de gezondheidszorg.

In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat in de beslissing met geen woord wordt gerept over het familieleven van verzoeker, terwijl verzoeker in België samenwoont met zijn moeder en zijn drie broers. Verzoekers moeder heeft artrose en is analfabeet, verzoeker helpt zijn moeder in het dagelijkse leven en ook bij het afhandelen van administratieve formaliteiten. Zijn twee oudste broers kunnen dit niet doen gezien zij hun eigen gezin en kinderen hebben en zijn jongste broer *“zit midden in een procedure”* en kan dus ook niet dagelijks voor zijn moeder zorgen zoals verzoeker dat kan. Het feit dat verzoeker en zijn moeder meerderjarig zijn, staat er dus niet aan in de weg dat er een gezinsleven is tussen hen, gezien zij beiden kwetsbaarheden vertonen die hen in een situatie van afhankelijkheid van elkaar brengen.

3.4. Bespreking van het middel

3.4.1. Verzoeker voert in een derde onderdeel van het enig middel aan dat er sprake is van een motiveringsgebrek inzake artikel 3 van het EVRM en zijn medische toestand. Verzoeker zet uiteen welke problemen hij heeft, dat deze geattesteerd werden, dat de verwerende partij op de hoogte was van deze attesten maar dat in de bestreden beslissing hiervan geen enkele melding wordt gemaakt. Verzoeker voert tevens aan dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over zijn familieleden en dat dit niet wordt onderzocht, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

3.4.2. In de verweernota stelt de verwerende partij het volgende:

“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert in zijn laatste VIB omwille van medische (psychiatrische) problemen niet te kunnen terugkeren naar Cyprus en het Bestuur hieromtrent niets vermeldt in de bestreden beslissing, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat er tijdens de evaluatie artikel 74/13 d.d. 09.01.2025 als volgt geoordeeld werd:

“Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde tijdens het laatste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ psychologische problemen te hebben. Betrokkene legde bij de DVZ en CGVS medische en psychologische attesten neer. Uit deze attesten blijkt echter niet dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Cyprus en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Cyprus het land van bestemming.” Verder blijkt uit de beslissing van de CGVS d.d. 18.01.2026 dat omtrent verzoekers gezondheidsproblemen en neergelegde medische attesten als volgt werd gemotiveerd:

(...).”

Aangezien deze medische documenten reeds besproken werden door de CGVS kan het Bestuur volstaan zich te schragen op die beslissing. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker thans geen nieuwe medische attesten of stukken bijbrengt die een ander licht zouden kunnen werpen op de motivering van de CGVS d.d. 18.01.2026 of de verklaring van de centrum-arts d.d. 23.12.2025 onderuit zou halen.”

en

“ Aangaande verzoekers voorgehouden psychologische kwetsbaarheid en nood aan steun van zijn familie werd in de beslissing van de CGVS d.d. 18.01.2026 reeds als volgt gemotiveerd:

(...)

Waar verzoeker stelt dat zijn aanwezigheid in België, omwille van de medische problematiek van zijn moeder en haar analfabetisme, noodzakelijk zou zijn, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij nog andere broers (en familie) in België te hebben die voor hun moeder zouden kunnen zorgen. Verzoeker, die als meerderjarige, aan de hand van een begin van bewijs, geen bijzondere band van afhankelijkheid met zijn moeder aantoont, maakt geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.”

3.4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de genomen beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 8 december 2022, nr. 255.212). De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *in casu* onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. De kritiek van verzoeker is immers gericht op de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing inzake de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming:

“Artikel 3 EVRM – medisch (complexe medische problemen)

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich in het kader van hun uitwijzing beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paphosivili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek dat de motivering in de bestreden beslissing niet getuigt van een zorgvuldig en geïndividualiseerd onderzoek waar omtrent artikel 3 van het EVRM louter wordt gesteld dat verzoeker *“geen elementen aan(brengt) die bewijzen dat hij/zij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst”* en dat *“artikel 3 EVRM (...) niet het recht (waarborgt) om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn”*. De verwerende partij geeft hiermee, zonder enige

concrete toelichting of beoordeling van verzoekers actuele medische situatie, enkel vormelijk aan dat verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst en dat er “in voorliggende zaak” geen sprake is van een zeer uitzonderlijk geval waarbij er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing. Hoe de verwerende partij tot deze conclusie komt en op welke feitelijke gronden zij deze precies baseert, is geheel onduidelijk. Niet enkel wordt hieromtrent in de bestreden beslissing zelf niet verder gemotiveerd, maar ook in het administratief dossier is er geen stuk terug te vinden waaruit kan blijken dat de verwerende partij na de afwijzing van verzoekers verzoek om internationale bescherming en met het oog op de thans in het vooruitzicht gestelde uitwijzing enig concreet onderzoek heeft verricht inzake verzoeksters actuele medische toestand.

Stuk 200 van het elektronisch administratief dossier betreft de evaluatie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet die op 9 januari 2026 werd gemaakt:

“Gezins- en familieleven : Geen nieuwe elementen sinds het vorige bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.04.2023 en de reactivering d.d. 12.03.2024

Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde tijdens het laatste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ psychologische problemen te hebben. Betrokkene legde bij de DVZ en CGVS medische en psychologische attesten neer. Uit deze attesten blijkt echter niet dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Ten slotte merken we op dat betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere Lidstaat en dat hij het niet aannemelijk maakt dat eventuele medische zorgen onbeschikbaar en ontoegankelijk zouden zijn in het land waar hij reeds internationale bescherming geniet.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Cyprus en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Cyprus het land van bestemming.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad ontwaart in deze algemene bewoordingen geen enkel concreet onderzoek inzake verzoekers actuele medische toestand met het oog op de thans in het vooruitzicht gestelde uitwijzing. De verwerende partij kan dus niet worden gevolgd bij haar betoog in de nota dat dit document zou volstaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de beoordeling inzake de internationale bescherming om te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen: *“Uit de beslissing van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

In de nota verwijst de verwerende partij naar de beslissing van het CGVS waarin de medische documenten reeds werden besproken. Dit betreft echter slechts een motivering *a posteriori* en dit kan niet worden gevolgd.

Uit niets blijkt immers dat de verwerende partij, die blijkens het administratief dossier kennis had van de inhoud van de beslissing van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 (elektronisch administratief dossier, stuk 233), daarnaast ook daadwerkelijk in overweging heeft genomen dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming ten overstaan van het CGVS eveneens gewag heeft gemaakt van psychische problemen, psychologische en psychiatrische opvolging en medicatie en dat hij de medische stukken van 15 juli 2025 en 29 oktober 2025 voorlegde waarop hij zich ook in de voorliggende vordering beroept (stuk van 15 juli 2025).

Het staat dan ook vast dat de verwerende partij onmiskenbaar op de hoogte was van het bestaan van de thans voorgelegde medische attest van 15 juli 2025 en 29 oktober 2025. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de beoordeling van de commissaris-generaal omtrent verzoekers psychisch-medische problematiek.

Bij de beoordeling van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt op geen enkele wijze concreet in rekening genomen dat verzoeker blijkens recente medisch attesten een psychisch-medische problematiek vertoont en nog minder kan blijken dat de verwerende partij op zorgvuldige wijze heeft onderzocht of de uitwijzing van de verzoeker, gelet op zijn recente gezondheidstoestand, al dan niet een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling met zich mee kan brengen. De verwerende partij beperkt zich

ter zake tot loutere en algemene stellingen waarvan niet blijkt dat zij berusten op enig daadwerkelijk individueel onderzoek van verzoekers actuele gezondheidstoestand.

Uit de algemene motivering “*Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.*” kan niet afgeleid worden dat deze motieven tot stand zijn gekomen na kennisname van (laat staan zorgvuldig onderzoek van) de voormelde medische attesten van 15 juli 2025 en 29 oktober 2025.

De Raad wijst er ook nog op dat het loutere feit dat verzoeker geen medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, *prima facie* niet wegneemt dat de verwerende partij gehouden is, op het ogenblik dat hij overgaat tot het nemen van een beslissing om verzoeker onverwijld te verwijderen (terug te leiden naar de grens), rekening te houden met de actuele gezondheidstoestand van verzoeker waarvan hij onmiskenbaar op de hoogte diende te zijn.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen dat de verwerende partij heeft nagelaten om, in het licht van de actuele gezondheidstoestand van verzoeker, een voldoende grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van bestemming. De verwerende partij was er nochtans van op de hoogte - of diende minstens hiervan op de hoogte te zijn nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 - dat verzoeker blijkens medische attesten van 15 juli 2025 en 29 oktober 2025 lijdt aan een medisch-psychische problematiek.

Gelet op wat hierboven wordt besproken, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissing een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek heeft plaatsgehad naar alle omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name in het licht van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing is op dit punt ook niet deugdelijk gemotiveerd.

3.4.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *in casu* ook onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De kritiek van verzoeker betreft het feit dat hieromtrent enige motivering ontbreekt.

Uit de stukken van het administratief dossier (onder andere de beslissing CGVS van 16 januari 2026, elektronisch administratief dossier, stuk 233) blijkt dat verschillende familieleden van verzoeker zich in België bevinden. In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept en er wordt geen afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Waar in de evaluatie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 9 januari 2026 (stuk 200 van het elektronisch administratief dossier) wordt vermeld “*Gezins- en familieleden : Geen nieuwe elementen sinds het vorige bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 27.04.2023 en de reactivering d.d. 12.03.2024*”, dient de Raad vast te stellen dat hieruit niet blijkt dat dit berust op enig daadwerkelijk actueel onderzoek.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht ook aannemelijk gemaakt.

3.4.5. Gelet op het voorgaande is het enig middel in de besproken mate op het eerste gezicht gegrond en dus ernstig.

3.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bijgevolg voldaan.

3.6. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker geeft onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem blootstelt aan een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dat er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de hoger vastgestelde ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, is conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld.

De argumentatie van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet daaraan geen afbreuk. Ook aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

3.7. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende terugleiding naar de grens.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot terugleiding naar/vaststelling van de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. DE SMET